

чалникъ“.⁶ Така той се отнася и къмъ папската иезуитска пропаганда, застрашаваща традиционната религия на българитѣ, като напомня: „Народъ, който изгуби своѣ-а народностъ, нѣка не ожидава никаквж бжджщностъ“. За примѣръ сочи Банатскитѣ българи, които съ приемане католическата вѣра изгубили народността си.⁷ Но Раковски знае, че има и други по-силни причини за промѣна на народността: социално-политичнитѣ. Затова по-прята за изоставяне на „народната вѣра“ срещу политични изгоди и покровителства, той смѣло се противопоставя и клейми всѣка проява въ тази насока: защото задъ религията вижда политичното използване на малкитѣ държави отъ по-голѣмитѣ; той възстава противъ униятството и папщината на Драганъ Цанкова, който по този пжтъ действува за разцѣпване на народа въ моментъ, когато неговото единство е най-нуждно. Прочее, никаква промѣна на религията, за да се очаква свободата ни чрезъ „западната лукава политика“. Да се иска отъ Султана свободна, народна черква.

За борбата противъ фанариотското духовенство Раковски предлага културни срѣдства,